

ZDE VLOŽTE SVÉ LOGO

ZACHYCENÁ OSOBNÍ ZPRÁVA, PALUBNÍ SYSTÉM – VLOŽTE JMÉNO

----- přeposlaná zpráva -----

Pro: BOLLOVÁ, Syra**Od: GARVER, Ben****Záchyt: 12:30, 27/08/75****Věc: Věc: Věc: Věc: Věc: Věc: Věc: Věc: NALÉHAVÁ ŽÁDOST O SETKÁNÍ**

Kapitánko Bollová,

opět se uchyluji ke psané komunikaci, a to po třech nepodařených pokusech o osobní setkání s vámi jen za posledních dvanáct hodin. Neustále mi bylo bráněno v přístupu k vám a v jednom případě mi jistý komunikační důstojník, který vypadal spíš nezletile, pověděl, ať „táhnu“.

Protestuji co nejdůrazněji proti tomuto vylučování z procesu velení. Jsem velitelem ochrany na významném zařízení Konsorcia Wallace Ulyanova a nejvýše postaveným a nejzkušenějším pracovníkem bezpečnostní služby WUC na palubě. Mám vojenské zkušenosti a měl bych být přítomen všem jednáním, která, jak se doslýchám, vedete s příslušníky ozbrojených sil Sjedinené pozemské správy.

Upřímně řečeno, paní kapitánko – a říkám to s nejvyšší úctou –, jako někdejší zástupkyně velitele výzkumného plavidla nemáte ani vy kvalifikaci k rozhodnutím, kterým se v nynější situaci nevyhneme. Ujišťuji vás, že náš společný zaměstnavatel by dal přednost tomu, abych byl do rozhodovacího procesu významným způsobem zapojen.

Bezprostředně mě velmi trápí tyto (ale nejen tyto) otázky:

- Rovnoměrné rozdělování potravinových dávek, především rodinám
- Tři obvinění z fyzického napadení, které jsem zaznamenal jen za posledních 24 hodin

Když [zde](#) kliknete pro registraci Go-mailu, získáte úplnou verzi!

- Zastupování všech osob z *Heimdallu* a jejich potřeb a názorů ve světle toho, že tito nevěděli o ilegálním dolování hermia na Kerenze a že upřímně řečeno nechtějí být součástí nynějšího boje
- Naše strategie, pokud se tak dá nazvat to, že se spěšně řítíme ke Kerenze a vsťric střetu, který v nejlepším případě povede v vysokým ztrátám na životech, ale spíše k našemu zničení
- Zvěsti o tom, že jste se uchýlila ke službám umělé inteligence, která je údajně zodpovědná za úmrtí tisíců příslušníků SPS a zaměstnanců WUC

Znovu požaduji co nejdřívější setkání. Mohu k našim nynějším taktickým úvahám velmi hodnotně přispět – a abych to řekl jednoduše, požaduji své právo tak učinit.

Očekávám vaši bezprostřední odpověď.

GARVER, Ben

Heimdall, prosíme, vložte do systému hodnot/funkci

ID 291fp90/WUC

Byla jsem za Keiko a Claire. Měla jsem tam jít dřív, ale kdovíproč jsem stejně věděla, že si nebudeme mít co říct.

Na Heimdallu jsme se kamarádily, ale já si na každém novém místě vždycky snadno najdu nové kamarády... a pak jdu dál.

Hrozně moc jsem toužila, aby mezi námi něco dál bylo, aby mě měly jak ukonejšit, ale všechny tři jsme jen mlčely. Jsou z nich uprchlici, čekají a doufají. Na Heimdallu jsem rozhodovala o tom, co se bude dít. Chci, aby to tak bylo zase.

Teď je mezi námi hráz.

Když na stanici začala ta mela, byly v atriu. Viděly, co se stalo s tátou. Chtěla jsem se jich zeptat... sama nevím. Jestli to věděl, co řekl. Ale nezeptala jsem se, protože ten obraz nechci v hlavě mít.

Pořád si myslím, že to najednou skončí. Je to tak těžké. Každé ráno se probudím a na chvíli je všechno v pořádku. Pak to na mě ale zase spadne, vzpomínky se vrátí a ta tíha mě zdrtí.

Je mrtvý.

Tucetkrát denně mě napadne, že bych se ho na něco zeptala, něco mu řekla, podívala se po něm. Nebo na chodbě potkám nějakého muže a na chvíli jako bych ho poznala, mozek naskočí a myslí si, že to je ta dobře známá postava, ale pak mi to zase dojde. Je mrtvý, je mrtvý, je mrtvý.

Nejdřív mi připadalo, že... že to nějak přečkám. Že když se zachovám správně a ustojím to, když počkám a o všechno se budu starat tak, aby na mě byl pyšný, tak přijde odměna.

A samozřejmě že tou odměnou by byl můj otec. Nemyslela jsem si to racionálně - ne, netrpím bludy -, ale někde hluboko ve mně něco věřilo, že když vydržím až do konce, tak se objeví. Pochválí mě, že jsem ty strašné zkoušky přestála. Pová mi, jak skvěle jsem si vedla.

Jenže ono to na mě postupně padá, pomalu, bolestně, jako deka. Vědomí, které nikdy nemizí, které bez přestání někde vzadu v hlavě buší jako buben.

Tohle je navždycky.

**Shrnutí bezpečnostního záznamu,
připravil analytik
ID 7213-0089-DN**

Vítáme vás na staré dobré lodi *Mao*.

Na palubě 4 jsou lidi možná tak jeden oběd daleko od hladových bouří. Na trojce jsou nacpaní tak, že se těžko dýchá. Ale tady na devítce je všechno trochu civilizovanější. Cara Douglassová a její syn Luke patří mezi ty nešťastnější mezi uprchlíky z *Heimdallu* – povedlo se jim získat sami pro sebe celý jeden roh místnosti.

Když uprchli z rekreačního střediska *Heimdallu*, neměli s sebou nic než šaty, ve kterých byli, dále to, co měla Cara v kabelce, plus jednoho otrhaného plyšového králíčka jménem Pan Škrpálek. Pan Škrpálek měl od několikaletého okusování roztrpená ušiska, ale teď už je z Luka mladý muž, je čtyři roky star a podobné věci má za sebou, snad kromě chvil, kdy je to všechno nejtěžší.

On a jeho matka sedí na dece, která shodou okolností patřila k výbavě lůžka neblaze proslulého James Orra zvaného „Cvrček“. Přikrývka je tady cenná věc – ze čtvrté paluby je sice masa potících se těl a silící nervozity, protože tam skoro úplně klekla klimatizace, ale na deváté palubě je klid a chlad. Až moc chlad – zdejší obyvatelé jsou už dost zmožení snahou se zahřát, takže se

choulí jedni ke druhým a jsou příliš unavení, než aby mluvili a většinou i než aby si stěžovali.

Cvrčková deka je rozložená na kovové podlaze, kraj má zahnutý, aby byl Luke víc v teple, a je z ní jejich postel a jejich nejlepší zdroj tepla a taky jejich způsob, jak si vyznačit to titěrné teritorium na lodi *Mao*. Tohle je jejich místo na světě, protože jejich svět se teď smrškl na rozměr téhle jediné lodi.

Cařin manžel a Lukeův otec Shane Pangburn zemřel, když Travis Falk vypustil všechny kyslík z obytných sektorů *Heimdallu*. Shane tam odešel chvilku před invazí přinést Lukovi nějaké další hračky. Cara si teď desetkrát denně připomíná, jak chtěla zůstat doma – Luke celý den nebyl ve svojí kůži, začínalo na něj lézt nachlazení a nevěděli jistě, jestli se vydrží chovat slušně. Ale Shane ji umluvil, ať jdou do rekreačního centra aspoň na hodinu, dvě, sejít se s Shanovým nejlepším kamarádem. Nakonec je Den Terry – aspoň trošku by to oslavit mohli.

A Cara teď za tmavých chladných nocí na palubě 9 přemýšlí o tom, že kdyby bylo po jejím, umřeli by v obytné části stanice všichni spolu.

Místo toho se doma pomalu udusil akorát Shane – ten jediný, který chtěl jít.

A Cara mohla jen bezmocně křičet, když jim z rozhlasu v rekreačním středisku oznámili, jak dopadl. Lhát Lukovi a zoufale se před ním snažit zatajit pravdu, aspoň ještě na pár chvil. Zhroutit se do náruče Benovi, nejlepšímu příteli svého muže, ale neslyšet nic z toho, čím se jí snaží ukonejšit.

Pár posledních dnů se snažila nějak fungovat, hlavně kvůli Lukovi. Většinou pro ni bylo těžké najít k tomu vůbec nějaký důvod, ale Ben nedal jinak, tak se snažila. Luke podle všeho moc nepochopil, co se stalo, a pokorně se smířil se svým novým místem v životě.

Ben měl být v atriu a poslouchat velitelům projev. Ale zcela výjimečně nesplnil povinnost a šel se podívat na svého kmo-

třence. Ben a Luke, Společnost pro vzájemné zbožňování, tak jim Cara někdy se smíchem říkala.

Teď už jí asi do smíchu nikdy nebude.

Najednou Luke začne zběsile kopat a zmítat se, snaží se vstát, snaží se vymotat z deky. Ona zamrká a probudí se – když to jde, snaží se co nejvíc času prospat – a dívá se, jak se syn ospale prodírá tou spleť rukou a nohou; uprchlíci tu leží na podlaze a choulí se k nejbližším, aby se zahřáli.

Luke se dostane skoro až ke dveřím a tam narazí na někdejšího šéfa ochranky na *Heimdallu* Bena Garvera, ten se sehne a vezme si kmotřence do náruče, s nacvičenou snadností si ho opře o bok, volnou rukou mu do dvou prstů sevře nos a potom mezi těmi dvěma prsty vystrčí palec.

„Ani to nebolelo,“ oznámí Lukovi vážně.

„Vrať mi ho!“ Kluk sebou nadšeně mrská sem a tam. „Já svůj nos potřebuju!“

„Určitě?“ zeptá se Garver a rozhlíží se. „Moc dobře to tady nevoní, třeba bys na tom byl líp bez něj.“

„Strejdo Benééé!“

Garver povolí, dělá, že mu ukradený obličejový výčnělek vrátí, potom se prodere mezi lidmi zpátky, ale mnohem šetrněji než předtím jeho mladý svěřenec, a přidřepne k jeho matce. „Caro,“ pronese nekonečně laskavě. „Už sis byla pro dnešní příděl?“

Ona se zamračí, snaží se rozpomenout, pak pomalu zavrtí hlavou.

„Za chvíli tam zajdu s tebou. Přinést ti to nemůžu, dávají to jenom proti podpisu.“

„Dobře.“ Cara mluví chraplavě, raději si odkašle. „Díky.“

On se na ni dlouho dívá, přemýšlí, co by tak mohl ještě udělat. Pak si sundá bundu, pomůže jí do sedu – a jako když oblékáte dítě, cpe jí paže po jedné do rukávů. „Lukino, dávej pozor, ať máma tu novou bundu pořád nosí, ano? Dohlídni na ni.“

„Jasnačka,“ slíbí Luke, vykroučí se, stoupne si a obejmě Garvera kolem krku, visí na něm jako na lezecké stěně.

„Musím ještě na nějakou obchůzku, pak spolu zajdeme pro ten příděl,“ prohlásí Garver a nakloní se a podívá se Caře do očí, aby věděl jistě, že to slyšela. Ví, že bude potřebovat ještě trochu času, aby se po stěhování vzpamatovala.

Cara přikývne.

A tak od ní odejde, jde si to obejít, ale Luka si bere s sebou, aby si trochu odpočala. Promluví ke každé skupince, vyslechne si soucitně stížnosti, přikyvuje, nabízí jakoukoli útěchu, která ho napadne. Ani na chvíli nedovolí, aby mu na obličej bylo poznat, jak je frustrovaný, i když jim nemůže slíbit naprosto nic – nemůže ani jejich stížnosti předat kapitánci.

Nakonec pomůže Caře vstát, sousedi jí pohlídají místo a deku, pak oba chytí Luka každý za jednu ruku a jdou pomalu po chodbě a stoupnou si do fronty na potravinové přídělky.

A i když ji pořád pozoruje, jako by měl strach, že se každou chvíli zhroutí, dál si povídá s malým Lukem Douglasem-Pangburnem, ptá se, jak je jeho plyšákovi, poslouchá, jak si kluk stěžuje na útrapy a potíže, a ani nemrkne. Dělá to pro svého mrtvého nejlepšího přítele, protože nic jiného dělat nemůže.

Je snadné pochopit, proč tak strašně touží, aby mohl udělat *něco navíc*.